

Lỗi rẽ cho những hận tình

Tiếp đã dường như một lần nữa mang mộng tưởng, Linh không hề hối hận vì những gì đang diễn ra. Cô cũng có hai cậu con trai đầy tài năng và một người chồng hiền lành, yêu thương vợ con.

Minh Tiếp – một chàng trai hào hoa, lãng tử với tấm bằng kỹ sư điện loại ưu của trường Đại học Bách khoa Hà Nội. Anh nhanh chóng kiếm được một công việc tốt ở Hà Nội. Anh là niềm mơ ước của bao thiếu nữ tuổi mới lớn.

Ngày cưới chị gái, Minh Tiếp từ Hà Nội trở về quê để tham dự tiệc vui cùng gia đình. Sự vẹn toàn của hai chị em là niềm tự hào của cha mẹ cũng như sự ngưỡng mộ của những người hàng xóm.

Trong lễ tân hôn hạnh phúc ấy, một nụ cười, đã khiến trái tim Minh Tiếp thổn thức. Anh chăm chú dõi theo cô, mọi thứ xung quanh anh, lúc này, dường như chẳng còn ý nghĩa nữa.

Sau đám cưới là bữa tiệc nho nhỏ chỉ gồm những anh chị em thân thiết trong đại gia đình. Minh Tiếp dò hỏi anh rể về cô bé anh đã khiến trái tim anh lồi nhịp.

Thông tin anh nhận được rất vừa ý anh. Cô bé đó ở ngay cạnh nhà anh rể và có cái tên rất đẹp “Phương Linh”.

Đám cưới kết thúc, anh trở lại Hà Nội với guồng quay công việc nhưng cái nét ngây thơ, trong trắng của gương mặt ấy, của nụ cười ấy không lúc nào ra khỏi tâm trí anh.

Anh sắp xếp công việc để có thể về nhà một tuần một lần. Bố mẹ anh rất vui vì giữa bộn bề của phố phường, anh vẫn nhớ đến quê hương, nhớ đến bố mẹ già. Đó chỉ là một phần, quan trọng hơn, anh về là để tìm cơ hội gặp Phương Linh – người con gái anh ngày đêm mong nhớ.

Phương Linh – một cô gái vừa đến độ trắng rằm. Ở giữa vùng quê quanh năm lam lũ, nàng như bông hoa đầy sức sống nhanh chóng lọt vào tầm mắt của những kẻ si tình.

Sinh ra và lớn lên trong cái nghèo, cô ý thức rõ được, chỉ có con đường học vấn mới cho con người ta cơ hội tìm đến ánh sáng. Dẫu biết thế nhưng là chị cả trong gia đình có năm anh chị em khiến giấc mơ học hành của cô không thể thành hiện thực. Cố gắng nài nỉ bố mẹ bằng những giọt nước mắt chân thành, cô cũng chỉ được học hết lớp 12 rồi nhường lại cho các em cái quyền biết con chữ. Đã không phải chỉ đôi lần, Linh muốn dứt bỏ gia đình, dứt bỏ quê hương để đi tìm tương lai nhưng nhìn lại cảnh nhà, Linh đành ngậm ngùi chôn giấu ước mơ ấy tận sâu trái tim mình.

Ai cũng nói Linh đẹp mà đẹp nhất ở đôi mắt – nó to tròn, đen láy cộng thêm hàng lông mi cong vút. Linh đã xinh cười càng xinh hơn khi bên má trái có núm đồng tiền rất sâu.

Con trai trong xã, ngoài làng, ai ai cũng si mê người con gái không những xinh đẹp mà lại còn hiền dịu, nết na ấy. Bố mẹ Linh cũng chỉ là những người nông dân chất với suy nghĩ đơn giản “Trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng”, Linh ưng ai là tổ chức chứ không quan niệm con xinh phải lấy “ông nọ ông kia”.

Trong đám trai làng, Linh ưng nhất Đạt – anh cũng ưa nhìn, sáng sủa mà đặc biệt hơn, cô nhìn thấy ở anh có chút gì đó cái tướng hơn người.

Đạt qua nhà chơi, cô thường giành cho anh những cái nhìn thân thiện và cử chỉ ân cần.

Đoán được những thâm ý của Linh, Đạt vui mừng, không ngần ngại mà tiến xa hơn mối quan hệ. Đạt và Linh bắt đầu một tình yêu giản đơn, trong sáng và nhiều mơ ước.

Câu chuyện tình đẹp ngỡ tưởng rằng đã đến lúc phải có một kết thúc có hậu là một đám cưới có sự chúc phúc của đôi bên gia đình và bà con lối xóm nhưng không. Gia đình Đạt phản đối với lý do “Hai đứa không hợp tuổi. Con đó nó đẹp nữa, về nhà chỉ hại thằng Đạt chết yếu thôi”.

Là một người con trai mạnh mẽ, không tin vào bói toán. Hơn hết, tình yêu anh trao nơi Linh không gì lay chuyển được. Anh quyết cưới Linh bằng được cho dù hai người có phải đi đến cùng trời cuối đất.

Linh nghĩ đến những lời Đạt nói về một cuộc sống nơi đất mới. Trở mình, Linh nhìn bờ vai gầy của mẹ. Nếu Linh bỏ nhà đi cùng Đạt thì gia đình Linh có phải sẽ chịu rất nhiều lời đàm tiếu về một đứa con gái hư bỏ nhà theo trai không? Giữa gia đình Linh và Đạt có phải sẽ trở nên oán thù không? Đêm lạnh, nước mắt Linh chột rơi.

- Chị Linh, có anh nào nhìn đẹp trai, tri thức lắm đến tìm chị kìa. – Đứa em sau Linh nháy mắt.

- Ai được? – Vốn đang chán nản cuộc tình có lẽ sẽ bị đứt gánh, Linh hỏi thờ ơ.

- Anh ấy đang ngồi trên nhà với bố đó. Chị để em giặt nốt cho. Bố gọi chị mà. – Con bé vừa nói, vừa ngồi xuống gianh lấy cái áo đang giặt dở trong tay Linh.

Linh chẳng nói, chẳng rằng gì nữa, rửa sạch đôi bàn tay đầy xà phòng buồn bã bước lên nhà.

Vừa bước vào trong, Linh cũng hơi một chút ngần người trước người thanh niên lạ ấy. Có lẽ là vì anh ta trông rất có học. Linh thì vốn rất có cảm tình với những người học hành hành đáng hoàng.

Linh ngồi xuống, không một chút gượng gạo. Anh nhìn Linh cười:

- Anh tên Minh Tiệp. Em là Phương Linh đúng không? Anh biết em từ hôm đám cưới chị Hạnh. Chị ấy là chị gái anh.

- À. Dạ. - Linh như vỡ lẽ được bản khoăn trong lòng.

Sau câu mở đầu như thế, anh và Linh lại chẳng biết phải nói gì. Linh với ấm trà, rót vào chén cho bố và anh.

Tiệp nhìn cô, trái tim anh mỗi lúc một nhiều hơn của nhịp đập yêu thương.

Tối hôm sau, anh lại đến tìm Linh. Hai người ngồi dưới rặng tre ngay đầu ngõ. Trăng rằm ngày hè sáng vằng vặc nhưng sao lòng Linh lại thấy tăm tối và đầy trĩu nặng. Linh chỉ len lén thở dài chứ giữa cô và Tiệp chưa đủ thân thiện để cô có thể nói ra nỗi lòng mình.

Tiếp thấy cô im lặng, ánh mắt cứ dõi nhìn vào làn nước ao khe lẫn lẫn trước mặt, anh đoán cô tuổi mới lớn không tránh khỏi những suy nghĩ vu vơ. Thế nên, anh cũng lặng lẽ ngắm cô trong tự nhủ “Anh nhất định sẽ cưới cô gái này về làm vợ”.

- Chúng ta không thể bỏ đi được anh ạ. – Linh nắm bàn tay Đạt nói trong nước mắt.

- Thế em bảo chúng ta phải làm sao? – Giọng Đạt hơi gắt pha chút bất lực.

- Mình kết thúc thôi anh ạ. Em sẽ lấy người khác. – Linh ghen ngào, vụt chạy đi để lại Đạt chết đứng trong nỗi đau.

Ngày lễ vu quy, người người ra vào tấp nập cưới nói rôm rả, riêng một mình Linh, đôi mắt vô hồn lặng im bên khung cửa sổ.

Để dứt tình với Đạt, Linh nhanh chóng nhận lời kết hôn với Dũng ở xã bên - một người cũng thâm thương trộm nhớ Linh từ lâu. Nhà Dũng cũng thuộc thành phần gia đình cơ bản. Tuy thế anh cũng chăm chỉ làm ăn, giúp đỡ bố mẹ trông coi và phát triển xưởng mộc chứ không thể hiện là một tay công tử bột chỉ biết ăn chơi, phá phách.

Đôi lần, cô cũng có suy nghĩ đến Minh Tiệp. Có lẽ anh là một người có học vấn cao nên cách cư xử của anh cũng khác. Anh không vồ vập mà từng bước đến bên như một người bạn tâm tình không cần nói cũng đủ để an ủi lòng nhau. Cô biết anh có cảm tình với cô nhưng bản thân cô biết mình đang đứng ở vị trí nào. Hơn nữa, mỗi lần bên cạnh anh, trong cô chỉ là sự bình yên, nhẹ nhàng. Cô dường như tôn sùng anh – một con người mang nhiều tri thức.

Ngày Phương Linh bước lên xe hoa cũng là ngày Đạt cất bước rời xa quê hương vào với vùng đất Tây Nguyên đầy gió và nắng. Anh ra đi mang theo nỗi hận đời, hận số phận nghiệt ngã và hận cả người con gái ấy.

Cuộc sống mới với chàng trai 20 tuổi đầy những khó khăn trắc trở. Anh chẳng thể quen nổi kiểu thời tiết ngày nóng đêm lạnh của miền đất này. Thêm vào đó là nỗi nhớ quê hương, nhớ Linh làm trái tim anh day dứt. Anh làm bất cứ việc gì có thể để tìm quên nỗi đau dày vò trong anh.

Thời gian dần trôi, anh cũng đã trở thành một chàng trai 30 tuổi đỉnh đạc. Tuy nổi buồn về mối tình dang dở như vẫn còn vẹn nguyên nhưng giờ đây trong anh đã chẳng còn nổi khắc khoải, vô hồn mỗi khi màn đêm xuống. Anh chẳng biết vì trí tuệ và sức trai trẻ hay là nỗi đau trong quá khứ đã giúp anh thành ông chủ lớn được nhiều người kính nể như ngày hôm nay.

Anh gặp Mai – người con gái kém anh 3 tuổi. Cô không đẹp nhưng nhìn cô cười anh lại thấy cô có nét gì đó rất duyên.

Có lẽ vì cả anh và Mai đều đến với nhau khi cả hai đều đã trải qua mối tình đầu nên qua rồi cái ngây dại của mãnh liệt và nồng cháy.

Anh yêu Mai yên bình và lặng lẽ.

Một đám cưới đầm ấm được diễn ra nơi quê nhà – nơi mà anh đã cho anh nhiều điều không thể quên.

...

Anh vẫn nhớ y nguyên ngày anh dẫn Mai về ra mắt, chẳng hiểu sao bàn chân anh lại dẫn lối đến nhà Linh. Cô vẫn đẹp, vẫn đảm thắm. Khi nhìn thấy anh, cô một chút ngỡ ngàng nhưng rồi khẽ mỉm cười mời anh vào nhà uống nước.

Nhìn Linh và nhìn căn nhà của vợ chồng Linh đang sống, anh biết rằng cuộc sống của cô chẳng phải phú quý đủ đầy nhưng hạnh phúc.

- Anh Đạt bây giờ nhìn oai ghê. – Linh đùa như thể mang hàm ý “Nếu ở bên em, anh đã chẳng có được những thành công này”.

- Đã phải đổi rất nhiều đắng cay. – Đạt cũng đâu có vừa khi lời nói băng quơ mà đầy thâm thúy.

Linh hơi bối rối, gượng cười, đưa chén trà lên miệng. Đúng lúc hai thằng nhóc đi học về, “Có lẽ là con Linh” - Đạt đoán thế. Chúng thật sự rất kháu khỉnh mà anh nghĩ chắc được di truyền từ mẹ. Hai đứa nó cũng rất ngoan khi lễ phép khoanh tay chào mẹ và Đạt rồi mới dẫn nhau đi.

- Được hai đứa đây rồi sao Linh? – Đạt hỏi mà có chút gì đó dường như là không vui.

- Dạ. Chúng nó cách nhau hai tuổi anh ạ. Được cái cũng chăm chỉ học hành.
- Mỗi khi nhắc đến con, cô lại như cổ máy đầy niềm tự hào, muốn “khoe” thêm nhưng cô cảm nhận được cái không nên của mình. Cô dừng lại lảng chuyện.- Anh uống nước đi.

Đạt đã thấy mình làm đúng khi quyết định có lần trở về này. Nhìn đôi mắt rưng rưng vì hạnh phúc của bố mẹ anh đã thấy bản thân thật bất hiếu. Còn Linh – người con gái anh yêu ngày đó -cô đã có cuộc sống bình yên và êm ả. Tất cả khiến trong anh xóa nhòa đi những nỗi hận thù năm nào. Anh nhận ra rằng, suy nghĩ lạc quan, tha thứ cho người cũng là cách cho mình lối thoát.

Đạt và Mai quay lại Tây Nguyên. Căn nhà nhỏ ấy sau nhiều năm cũng đầy ắp tiếng trẻ thơ.

Hai tháng với guồng quay công việc, Minh Tiệp nóng lòng trở về quê với niềm vui rạo rực được gặp người con gái ấy.

- Em nó lấy chồng rồi anh ạ.

Tiệp nghe như tiếng sét bên tai, anh bước những bước đi vô hồn lạc lõng với hàng ngàn những băn khoăn và giận hờn. Anh không ngờ mọi chuyện lại diễn ra nhanh như thế. Anh đã rất tự tin vào con người mình nên anh chẳng vội ngó lơ với Linh, nhưng nhìn vào đôi mắt, nụ cười ấy, anh cũng mơ hồ đoán được tâm ý của Linh trao cho anh. Có phải chỉ mình anh mộng tưởng?

Từ trước đến nay chỉ có người ta theo anh, chỉ có anh “đá” người ta, vậy mà giờ đây cô cho anh biết thế nào là nỗi đau của một kẻ mất tình. Anh bật cười, tiếng cười khô khốc càng trở nên đáng sợ giữa cảnh làng hoang vắng.

Một con người đầy lòng tự ái như Tiệp khiến anh chẳng tò mò gì về cuộc sống mới của Phương Linh, nhưng trong anh lại xuất hiện thứ suy nghĩ “trả thù”.

Tiệp vẫn sang nhà Linh với nụ cười và sự thân thiện. Bố mẹ Linh yêu quý anh bởi anh đẹp trai lại tài giỏi. Tuy nhiên, ông bà vẫn giữ thái độ đúng mực vì hiểu rõ con họ có xứng đôi vừa lứa với anh hay không. Vậy mà, anh đã gây

cho không chỉ gia đình Linh mà còn cả gia đình, họ hàng anh bằng cái tuyên bố xanh rờn là sẽ lấy Đình Hương – đứa em gái sau Linh, vừa mới chỉ bước sang tuổi 16.

Đám cưới ư? Tất nhiên là không có. Bố mẹ Tiệp đâu dại gì cho thằng con trai sáng lạn của họ lấy một đứa trẻ con lại quê mùa một cục như thế.

Bố mẹ Linh thì mừng ra mặt. Chẳng mấy khi vợ được thằng rể sộp. Linh nhìn con em gái hôn hờ cũng thấy hơi lo lắng:

- Mà còn nhỏ đã biết gì.

- Không. Em rất thích anh ấy. – Con bé đôi má ửng hồng, lúc lắc cái đuôi gà đằng sau cười e thẹn.

Bất chấp sự phản đối của gia đình, Tiệp cũng chẳng cần một đám cưới, anh dắt Hương lên Hà Nội.

Hương sửa soạn đồ đạc, mắt cũng rớm lệ chẳng biết là vì phải xa gia đình hay tủi thân vì phận gái cấp nón theo không “giai” nữa.

Tiệp và Hương sống trong một căn tập thể cũ kỹ. Hàng ngày, Tiệp đi làm còn Hương ở nhà dọn dẹp, nấu nướng. Cuộc sống chẳng khác chi một cậu chủ với con giúp việc. Hương – bản tính con nhà nông, cần cù, chịu thương chịu khó lại biết nhẫn nhịn nên chấp nhận cái cảnh “vợ chồng hờ”.

Tiệp thì vốn muốn trả đũa Linh chứ đâu có tha thiết gì đứa trẻ con như Hương. Thấy con bé cũng chẳng có tội tình gì, Tiệp động lòng cho Hương đi học một lớp thợ may. Cũng từ cái vốn “con nhà nông” mà Hương nhanh chóng thạo việc. Tiệp mở cho Hương một cái tiệm may nho nhỏ, coi như cũng cho cô va chạm với xã hội.

Hương càng “lớn” lại càng mặn mà. Nếu Linh mang vẻ đẹp mảnh mai, yếu mềm thì Hương lại mang vẻ đẹp của sự tròn trĩnh, đáng yêu. Cô không có má lúm đồng tiền nhưng thay vào đó lại là khuôn mặt bầu bĩnh, tròn trịa như ánh trăng đêm rằm.

Trai tráng hừng hực ở cùng nhà với thiếu nữ độ tuổi xuân thì, đã thế lại mang

danh nghĩa vợ chồng từ lâu thì tất nhiên cái gì đến nó phải đến.

Tiếp và Hương trở thành cặp vợ chồng thực thụ, duy chỉ có chăng là không có sự ràng buộc về mặt pháp lý.

Hương xinh đẹp, khéo tay lại là “vợ” của giám đốc công ty xăng dầu nên nhanh chóng được khu tập thể đề bạt làm “Hội trưởng hội phụ nữ”.

Năm tháng qua đi, Hương lần lượt sinh cho Tiếp hai thằng con trai hội tụ được cả nét đẹp của bố và của mẹ nên rất kháu khỉnh.

Dẫu tưởng cuộc sống như thế là đủ nhưng chẳng ai biết được rằng, trong Tiếp vẫn canh cánh mối thù hận năm xưa. Và anh nghĩ đến lúc này có thể thực hiện được. Anh mang “vợ con” về sau 12 năm xa quê hương. Bố mẹ anh dù có uất ức nhưng chuyện cũng đã xảy ra rồi, hơn nữa nhìn hai đứa cháu nội đáng yêu họ vui vẻ chào đón gia đình anh.

Bên đăng “ngoại” thì tất nhiên vui như hội. Họ hạnh phúc khi nhìn thấy con cháu giàu sang và đầm ấm.

Linh cũng đến. Trong ánh mắt Tiếp, Linh vẫn là cô gái của năm nào, nụ cười vẫn thật duyên với cái má núm đồng tiền. Mục đích của Tiếp dẫn Hương về đây là để cô phải ghen tỵ với cuộc sống hiện tại của Hương. Có phải Linh sẽ được như Hương, thậm chí còn hơn nếu cô đã chẳng lấy thằng thợ mộc đó?

Tiếp đã dường như một lần nữa mang mộng tưởng, Linh không hề hối hận vì những gì đang diễn ra. Cô cũng có hai cậu con trai đầy tài năng và một người chồng hiền lành, yêu thương vợ con.

Như con thú với vết thương âm ỉ chờ đến ngày bùng phát, từ ngày quay lại Hà Nội, Tiếp trở nên lạnh lùng và hay cáu bẳn.

Anh bắt đầu càu nhàu về học thức hạn hèn của Hương. Anh cho rằng, cô là loại dưa mồi mà đòi chòi mâm son, không hiểu vì sao những năm tháng qua anh lại thể sống với cô được.

Anh dần vắng bóng những bữa cơm gia đình với lý do đi công tác, có khi cả tháng anh mới về một lần. Vứt toẹt đồng tiền trên nền nhà rồi mặt lạnh bước

vào nhà tắm.

Hương không hiểu tại sao anh bỗng dưng thành con người như thế. Và tất nhiên, tiền tài, danh tiếng, con cái khiến Hương không thể mà cũng có thể là không dám buông tay. Hương chịu nhịn nhục cho cảnh gia đình êm ấm.

Không biết Hương lấy đâu ra cái sức mạnh mà thấm thoát cuộc sống tủi nhục ấy cũng được Hương níu kéo đến năm thứ 6.

Tiếp công khai có bồ, anh đưa cả “nó” về nhà sống chung cho khỏi phải mất công đi lại. Con cái hỏi anh bảo osin. Anh chẳng thèm quan tâm đến cảm giác của Hương bởi từ trước đến nay anh cũng đâu có thèm quan tâm.

Hương không ngờ người đàn ông chung sống với nhau bao nhiêu năm, có hai mặt con với nhau rồi mà anh lại đối xử tệ bạc như thế. Là con người có giới hạn nhất định. Đến lúc đau tự khắc sẽ buông.

Hương ra đi chỉ có hai đứa con làm của. Không phải là Tiếp cạn hết tình người. Dù gì hai đứa cũng là con anh mà anh thì điều kiện dư dật nên có cho cô ít vốn coi như là cho các con nhưng cô đã chẳng ngần ngại mà lắt đầu. Với cô lúc này, tiền bạc đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Tiếp cũng không phải không có ý muốn nuôi con nhưng tui nó đã lớn để đủ hiểu chuyện đời. Chúng nhất quyết không theo người cha bạc tình, bạc nghĩa ấy.

Tiếp lại bắt đầu một cuộc sống “không hôn thú” với người đàn bà mới. Kể cả sau này, chẳng ai biết được anh đã thay bao nhiêu con đàn bà kiểu không ràng buộc như thế.

Đứa con lớn của Hương giành học bổng du học Anh. Cô nhìn nó ghen ngào trong giọt nước mắt của hạnh phúc vô bờ. Sau hai năm, thằng em cũng nối tiếp thằng anh, đến Luân đôn cùng anh dùi mài kinh sử.

Hương một mình ở lại trong căn nhà chung cư nhỏ nhưng chẳng hề cảm thấy cô đơn. Niềm vui sống của cô lúc này chính là hai đứa con quý giá.

Sau những cuộc mây mưa với không biết bao nhiêu người “vợ hờ” đến bên

Tiếp chỉ vì đồng tiền. Tiếp nhớ Hương, nhớ người con gái đã vì anh hi sinh rất nhiều. Anh nhớ cả tiếng cười rộn ràng của con trẻ.

Trong đêm đen, khắc khoải một mình, nước mắt Tiếp bỗng lăn dài nơi gò má.

Có không sau những lỗi lầm, anh sẽ được tha thứ?

Trong cuộc sống ai rồi cũng bị vấp ngã ít nhất một đôi lần và con người ta chọn cách đứng lên hay không hoàn toàn phụ thuộc vào suy nghĩ, tâm lý của mỗi người. Trong tình yêu cũng thế, sau chia ly có thể là chấp nhận buông tay để có lối rẽ yên bình hoặc thù hận để rồi rẽ sang hướng đi của sự khổ đau triền miên.

Còn bạn, khi thất bại trong tình yêu, bạn sẽ chọn lối đi nào cho riêng mình?